

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 575//21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 maja 2021r. w sprawie VII K 828/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		1. W sprawie sygn. Ap V Ds. 63/10 oskarżonemu przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa, o jakim mowa w art. 296b § 1 kk, związany z meczem sportowym z dnia 28 kwietnia 2004r. rozegranym pomiędzy (...), a (...). Pierwotnie postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013r. w/w przedstawiono zarzut, jako „dotyczący” meczu rozegranego w dniu 25 września 2004r. pomiędzy (...),	1. pismo Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 4 listopada 2021r. z załącznikami; 2. wyrok SO we Wrocławiu sygn. III K 266/10, wyrok SA we Wrocławiu II AKa 275/20;	k.1502-1514, k.1516-1607v, k.1610-1615;

a (...); następnie postanowieniem z dnia 26 marca 2015r., (prawomocnym w dniu 16 lipca 2015r.), sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w orzeczeniu z dnia 25 kwietnia 2013r. poprzez przyjęcie, iż chodzi o mecz rozegrany w dniu 28 kwietnia 2004r. pomiędzy (...), a (...). Ostatecznie postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015r. wydano postanowienie o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wskazując poprawnie datę meczu i nazwy drużyn biorących w nim udział.

2. Przedmiotem postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie sygn. III K 266/10 (orzeczenie prawomocne w dniu 3 listopada 2021r.) nie było spotkanie rozegrane w dniu 28 kwietnia 2004r. pomiędzy (...), a (...), lecz inne.

1.1.4. **Fakty
uznane za
nieudowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1, 2	<p>1. pismo Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 4 listopada 2021r. z załącznikami,</p> <p>2. wyrok SO we Wrocławiu sygn. III K 266/10, wyrok SA we Wrocławiu II AKa 275/20,</p>	<p>Dokumenty zostały nadesłane przez właściwe organy (Prokuratura, sądy), w zakresie ich kompetencji, wydane w przewidzianej prawem formie, nie były kwestionowane przez żadną ze stron.</p>		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść oraz zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, poprzez ustalenie - na podstawie nieprawidłowej, nieobiektywnej oceny dowodów, iż oskarżony w kwietniu 2004r. w S. i innej miejscowości na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, jako obserwator PZPN – organizator profesjonalnych zawodów sportowych o mistrzostwo I ligi piłkarskiej, przyjął od działających wspólnie i w porozumieniu Su D. P. (1) i R. F. (1)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>obietnice korzyści majątkowej, a następnie przyjął korzyść majątkową w kwocie 20.000 zł. W zamian za nieuczciwe zachowanie podczas meczu rozegranego w dniu 28 kwietnia 2004r. pomiędzy (...) i (...);</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego.</p> <p>Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wbrew twierdzeniom skarżącego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i została dokonana z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. W ocenie sądu II instancji, sąd rejonowy, rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący</p>				

rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych (co do faktu sprawstwa oskarżonego). Ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji nie wykazuje tu błędów natury logicznej, nie była stronicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura akt sprawy oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

W pisemnych motywach wyroku sąd I instancji wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z

jakich powodów dał
wiarę. Wskazał także
dowody, którym
waloru
wiarygodności
odmówił i
precyzyjnie oraz
przekonywująco
wyjaśnił, z jakich
przyczyn na wiarę
nie zasługują.

Ustalenia
poczynione przez
sąd rejonowy w
oparciu o tak
dokonaną ocenę
dowodów są
prawidłowe, co w
ocenie sądu
odwoławczego
prowadzi do
przekonania, iż
zarzuty apelacyjne
podnoszone przez
obrońcę
oskarżonego w tym
zakresie są chybione.
Wątpliwości sądu
okręgowego nie
budzi również
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku, które
zostało sporządzone
wzorowo, z
zachowaniem
wymogów art. 424
kpk i jednoznacznie
pozwala na kontrolę
odwoławczą
prawidłowości
wydanego
rozstrzygnięcia.

Wyjaśnienia
oskarżonego W.
Ż. złożone w
przedmiotowej
sprawie absolutnie
nie mogą stanowić

wiarygodnego materiału dowodowego, uzasadniającego dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych w kwestii jego sprawstwa związanego z meczem rozegranym w dniu 28 kwietnia 2004r. pomiędzy (...) i (...).

Przede wszystkim wyjaśnienia składane przez oskarżonego - w toku prowadzonych postępowań przygotowawczych dotyczących procederu korupcji w polskiej piłce w początkach lat 2000 - są zmienne i brak im konsekwencji nie tylko co do faktu „przyznawania się” bądź „nie” do zarzutów stawianych w konkretnym momencie, ale – w toku pierwotnie prowadzonego postępowania przygotowawczego - początkowo stanowiły one wykluczające się, a jednocześnie bogate w szatę merytoryczną, dwie odmiennie wersje zdarzeń. Oskarżony nie tyle bowiem najpierw zanegował swoje sprawstwo, by w którymś z

kolejnych przesłuchań
oznajmić tylko werbalnie:
„przyznaję się”, co pierwotnie: składał fałszywe zapewnienia o braku jakichkolwiek nawet własnych kontaktów z osobami podejrzanymi o wiodącą rolę w piłkarskiej aferze łapówkowej i markował prawdziwy przebieg zdarzeń, a potem szczerze przyznał, iż skłamał odnośnie takich kontaktów – dla swojej obrony. Jego pierwotna wersja zdarzeń, na co wskazuje przebieg jednego z przesłuchań w/w w charakterze podejrzanego (szczegółowo opisanego przez sąd meriti) zmieniła się przy tym dopiero, gdy oskarżonemu odtworzono zapis ścieżki dźwiękowej, na której zarejestrowano jego rozmowę ze świadkiem R. F. (1). Wobec takich dowodów oskarżony zmienił swoje stanowisko – przy czym akurat podsłuchana rozmowa nie dotyczyła stricte przedmiotowego meczu (...) - (...),

lecz jednoznacznie potwierdziła istnienie korupcyjnego układu w polskiej piłce nożnej z udziałem m.inn. W. Ż.. Ponadto oskarżonemu ujawniono około 350 połączeń telefonicznych za newralgiczny okres czasu – do których W. Ż. nie był w stanie w żaden przekonujący sposób się odnieść i wytłumaczyć tak „gorącej linii” telefonicznej odnotowanej w szczególnych dniach poprzedzających spotkania piłkarskie. Właśnie dlatego, także z tego powodu, jego wersja zdarzeń prezentowana co do przedmiotowego spotkania w dniu 28 kwietnia 2004., słusznie nie mogła zostać uznana za wiarygodną.

Wyjaśnienia W. Ż. dotyczące udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (złożone w toku kilku postępowań przygotowawczych, ujawnionych w toku przedmiotowej sprawy) były więc zmienne, a jako takie obarczone były koniecznością szczególnie

wnikliwej i bardzo ostrożnej oceny – czemu w 100 % sprostą sąd rejonowy.

Przekonuje wywód tego sądu, zawarty w pisemnych motywach wydanego orzeczenia. Sąd meriti bardzo drobiazgowo ocenił wszystkie zebrane w sprawie dowody i wykazał określonym dowodom dać wiarę i daleczego. Wbrew twierdzeniom apelanta nie jest wcale tak, że ustalenia sądu rejonowego są dowolne i opierają się li tylko na samym fakcie istnienia korupcyjnego procederu w polskiej piłce nożnej w pierwszych latach XXI wieku. Odmowa wiarygodności wyjaśnieniom W. Ż. w zakresie wzięcia łapówki za przebieg meczu (...) i (...) 28 kwietnia 2004r. i towarzyszących temu okoliczności, przede wszystkim opiera się na prawidłowej ocenie zeznań dwóch świadków, których depozycje potwierdza w sposób pośredni nieosobowy materiał dowodowy w postaci

analizy ilości, czasu i miejsc rozmów oraz logowań telefonów komórkowych osób uczestniczących w procederze oraz na tej części wyjaśnień oskarżonego (wyjaśnienia złożone w dniu 19 stycznia 2007r.), w której przyznawał własny udział w układzie – choć jak słusznie oceniono – naiwnie starał się przekonać, iż nagrano jego zgodę na propozycje ze strony R. F. (1), ale on sam tylko obiecywał świadkowi współpracę, natomiast ostatecznie nie współpracował i żadnej łapówki/łapówek nie wziął. Logika wskazuje, że oskarżony po odsłuchaniu swojej nagranej rozmowy z R. F., siłą rzeczy musiał potwierdzić ustalenia wynikające z tego materialnego dowodu, w tym musiał przyznać istnienie przestępczego procederu – bez szczegółowego potwierdzenia czy zaniegowania „sprzedaży” konkretnego meczu (nagrana rozmowa pełna zakamuflowanych zwrotów i

pseudonimów, nie pozwalała już na tak szczegółowe ustalenia, a oskarżony twierdził, iż nie wie i nie pamięta już co oznaczają poszczególne nazwy i sformułowania).

Szczegóły przedmiotowej transakcji korupcyjnej wynikają natomiast z zeznań świadków: M. P. (1) (już skazanego w zakresie własnych działań k.1284, k.) i D. P. (1) (tu np. z k.1270 i inne) oraz pośrednio z depozycji R. F. (1), który przesłuchiwany w innym charakterze (tj. podejrzanego, oskarżonego) we własnej sprawie, przyznawał udział w przestępczym procederze wręczania łapówek nie tylko swój własny, ale także licznych sędziów, obserwatorów PZPN (istotnie w owych wyjaśnieniach nie wymieniał osoby W. Ż., ale potwierdzał swoje „pośredniczenie” w zorganizowanej grupie przestępczej). Świadek M. P. z powodu przyjaźni własnego ojca z

oskarżonym miałby – jeśli już – to ewentualną motywację do umniejszania akurat roli oskarżonego w sprawie, a nie odwrotnie. Tak się jednak nie stało: w/w świadek potwierdził ostatecznie swoje depozycje składane pierwotnie w sprawie (k.5-10 i inne). Niezależnie od tego, oskarżony także o świadku wypowiadał się pozytywnie. Świadek M. P. przyznał się jednocześnie do własnego udziału z ustawianiu spornego meczu (...) i (...) w kwietnia 2004r. Zeznał także, że przed meczem W. Ż. poprosił go, aby „sprzyjał drużynie gospodarzy”. Te słowa są zamienne, bo choć nie towarzyszyła im żadna obietnica korzyści ze strony samego W. Ż., to takową złożył sędziemu działacz klubu (a sędzia Mariusz Podgórski ostatecznie przyjął korzyść). Prośba przed meczem wypowiedziana z ust samego oskarżonego do osoby mu znajomej (dokładnie do syna dobrego znajomego),

dobitnie potwierdza, iż W. Ż. dopuścił się, jako obserwator, nieuczciwego zachowania podczas meczu rozegranego w dniu 28 kwietnia 2004r. Analiza całości zgromadzonych sprawie dowodów pozwalała na ustalenie, iż nieuczciwemu zachowaniu, o jakim mowa powyżej, towarzyszyło przyjęcie obiecanej korzyści majątkowej w kwocie 20.000 zł. Sąd rejonowy dostatecznie przekonująco i logicznie wyjaśnił przyczyny drobnych różnic pomiędzy zeznaniami obu w/w świadków (M. P., D. P.). Do wywodów tych można tylko dodać, że same słowa M. P. wypowiedziane do D. P. przed meczem same w sobie mogły już rodzić pewność po stronie odbiorcy, iż przyjmie łapówkę, co tym bardziej uzasadniało powstanie w pamięci świadka przekonanie, że już przed owym meczem sprawę „załatwiono pozytywnie” (z jego punktu widzenia). Nie przekonuje natomiast teza, by akurat - co do

spornego meczu - właściciel klubu-działacz (D. P.) wręczył łapówkę sędziemu (M. P.) z ominięciem osoby obserwatora (W. (...)). Byłoby to nie tylko zerwaniem z ugruntowaną na tamten czas praktyką, ale logicznie nie pozwalałoby na osiągnięcie zamierzonych przez wręczającego łapówki celów. Także chronologia rozmów primo: oskarżony-sędzia i duo: sędzia-właściciel klubu w bardzo bliskiej odległości czasowej przemawia za pozytywną oceną dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd meriti logicznie i przekonująco odniósł się także do konieczności powstania swoistego powiązania pośredników korupcyjnych. Skala procederu tj. ilość osób w nim uczestniczących oraz konieczna w tej sytuacji logistyka przebiegu niezbędnych „spotkań”, wręcz wymuszała pojawienie się owych pośredników

– jak określił to główny świadek oskarżenia M. F. pełniących rolę „swatki”.

Prawidłowo także depozycje poszczególnych osób odniesiono do nieosobowych źródeł dowodowych w postaci zarejestrowanych połączeń telefonicznych i innych.

Ustalenia sądu meriti w zakresie sprawstwa oskarżonego tj. tego, że w kwietniu 2004r. w S. i innych miejscach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, jako obserwator PZPN – organizator profesjonalnych zawodów sportowych o mistrzostwo I ligi piłkarskiej, przyjął od działających wspólnie i w porozumieniu D. P. (1) i R. F. (1) obietnicę korzyści majątkowej, a następnie przyjął korzyść majątkową w kwocie 20.000 zł. w zamian za nieuczciwe zachowanie podczas meczu rozegranego w dniu 28 kwietnia 2004r. pomiędzy (...) i (...) przekonują i są

prawidłowe. Jedyna zmiana wyroku dokonana w toku II instancji dotyczyła okoliczności uczynienia sobie przez oskarżonego z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu, o czym poniżej.

Sąd rejonowy po pierwsze: ustalił czynienie sobie stałego dochodu „z popełniania przestępstw” (w liczbie mnogiej), w sytuacji, gdy ustalił popełnienie przez W. Ż. tylko jednego przestępstwa. Po drugie: zwrot: „uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu” (art. 65 § 1 kk) oznacza trwałość oraz ciągłość uzyskiwanego dochodu i dla jego przyjęcia koniecznym jest więc wykazanie, iż sprawca dopuszcza się przestępstwa wielokrotnie i z pewną regularnością (tak przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 maja 2018 r. II AKA 24/18 opubl. Legalis Numer 2221592, czy Sąd Apelacyjny w Łodzi z dnia 31

lipca 2014 r. II AKA 117/14 opubl. Legalis Numer 1067332). Znamie stałego źródła dochodu wynikające z normy art. 65 § 1 KK jest także możliwe do przyjęcia, gdy działalność przestępcza nie jedynym źródłem dochodu sprawcy, ale stanowi dodatkowe, lecz regularne źródło dochodu. Decydujący dla oceny powyższego jest jednak sposób, w jaki doszło do pozyskania tej sprzecznej z prawem korzyści tj. długotrwały i powtarzalny. Takie natomiast okoliczności nie wynikają ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co uzasadniało zmianę dokonaną przez sąd odwoławczy, bez potrzeby zmiany podstawy prawnej skazania, bądź zastosowanej przez wobec sprawcy represji karnej. Sąd meriti prawidłowo zastosował przepisy o obligatoryjnym w tej sytuacji dozorce kuratora i możliwych granicach okresu próby, a orzeczona kara, nawet przy

uwzględnieniu szeregu okoliczności łagodzących dla W. Ż., nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.			
Wniosek			
- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- żaden z podniesionych zarzutów nie okazał się być zasadny, brak podstaw do uchylenia wyroku bądź jego zmiany w szerszym zakresie, aniżeli dokonano;			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wina i sprawstwo,		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
-- podano powyżej w punkcie 3.1.		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- wyeliminowanie znamienia uczynienia sobie przez sprawcę z popelnienia przestępstwa stałego źródła dochodu;		
Zwięźle o powodach zmiany		
- podano powyżej w punkcie 3.1. in fine;		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Kierunek i zakres dokonanej przez sąd odwoławczy korekty zaskarżonego wyroku przesądził iż podstawą orzeczenia o kosztach sądowych postępowania odwoławczego był przepis art. 634 kpk. Sąd przy braku warunków do zwolnienia oskarżonego od ich poniesienia po myśli art. 624 § 1 kpk i bez konieczności orzeczenia nowej opłaty za obie instancje, sąd okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu</p>	

	Państwa kwotę 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierzył mu opłatę za drugą instancję w wysokości 1220 złotych.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina i sprawstwo oskarżonego;		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana